

Григорий Петровъ е написалъ своя позивъ въ последнитѣ дни на живота си. Почти предъ самата си смъртъ.

Въ писмото си, отправено до своя приятель г-нъ Божковъ, той казва: „Може би това е последниятъ заветъ на човѣкъ, който винаги е обичалъ и обича България и българския народъ като кжсче отъ своето сърдце“ . . . . А къмъ края на позива казва:

„Не мога да пиша, не мога и да диктувамъ. Отивамъ въ Парижъ за операция и лѣчение. Може да не се излѣкувамъ . . . . Тогава нека тия редове бждатъ моятъ заветъ къмъ васъ, къмъ млада България, на която се готвѣхъ съ любовъ да служа“.

\* \* \*

— За васъ, млади българи — тъй започва Гр. Петровъ своя позивъ — за васъ, юноши и девойки, ученици и студенти, младежи-работници и селяни, войници и лѣкари, млади учители, свещеници, чиновници и лѣкари, изобщо за всички граждани на млада, съ тежки страдания родена страна — за васъ искамъ да кажа своята искрена, отъ сърдце благожелателна дума. Думата на единъ човѣкъ, който е много видѣлъ, много преживѣлъ и за много нѣща дълбоко е размишлявалъ и който иска да предаде на младежъта на една любима страна опита на своитѣ дълги години, мъдростъта на труда, стремежитѣ и несполукитѣ . . . .

— Младежъта е бждещето на народа, надежда на родната земя. Бждещето на всѣка страна е въ ржцетѣ на младежъта. Животътъ на всѣки народъ ще бжде такъвъ — прославенъ или сраменъ — какъвто го направи младежъта.

— Вие, младежи, вие сте като разтопенъ на огъня бронзъ. Какво ще излѣзе отъ васъ? Въ каква форма ще се излѣте? Какви искате да бждете въ живота? Мислите ли за това? Съзнавате ли своята голѣма отговорностъ предъ народа, предъ отечеството, предъ живота?

— Отецеството гледа на васъ съ голѣма, свѣтла любовъ, а заедно съ това съ изпитателно очакване.

Искате ли вие да оправдаете надеждитѣ на вашия народъ, който ви е родилъ и възпиталъ? . . . Или вие мислите, не какъ да уредите по-добре живота, а само това, какъ сами по-добре да се наредите въ живота, да вземете, колкото се може повече отъ живота, а да му дадете, колкото се може по-малко?